

„כן הוא נפל“

סיפורו האישי של בן-לויית האיש שנורה

— מאת אבנר ממון —

הייתה חמה בגלל בקבוק בירה. לולא הח' לטחי לשתות משהו קר, לפני שאלך לעבודה, לא הייתי מעורב בכל העניין הנורא הזה. יצאתי מביתי בתלחנן מוקדם בערב, בדרכי לנמל. בדרך כלל, אני שומר משעה שש בערב עד שש בבוקר. אבל כיום רביעי שעבר הייתי צריך להתחיל חקא בעשר בלילה. השעה היתה עוד תשע, החלטתי לטור לואי סליב לשתות משהו. נכנסתי לקפה של שלום שיטריה, ברחוב סטאנטון. אני מכיר היטב את השכונה, כי גרתי בה והיה לי בה, עד לפני חמש שנים, בית-קפה. מאז ועד ליום רביעי, לא חזרתי לשכונה.

ישבתי ליד השולחן, ובקבוק הבירה לצידי. די. שתייתי קצת ודיברתי עם חברים שפגשתי שם. ואז באה מכונית משטרה ונעצרה ליד בית-הקפה. הסמל אמר לשיטריה, שיכניס את השולחנות מהמדרכה, וגם את שולי דן הקבב. „אין לך רשיון“, אמר הסמל. הכרתי את הסמל ואמרתי לו שלא כדאי לעשות עניינים; זה יהיה בסדר. „ממון“, הוא אמר לי, „עשה לי טובה ודאג שלא יהיו עניינים“. אחר-כך פנו השוטרים לדרכם. ברגע זה בדיוק הופיע יעקב עקיבא, אשר שם משפחתו אלקריף. הוא כבר היה שתי,

אבל מה יש? שתי קצת. זה דבר רגיל. ביחוד אצלו. היינו רגילים מוזמן לראות אותו שתי. הוא נכנס לשיטריה והזמין בקבוק בירה. שיטריה אמר לו: „לא עכשיו. אל תעשה לי כאן עניינים. רק עכשיו היתה כאן המשטרה, תבוא עוד מעט, ואתן לך.“ יעקב התרגז. „מה זאת אומרת לא רוצה למכור לי בירה?“, שאל, „אם אתה לא רוצה למכור — סגור את הקפה שלך!“

שיטריה עמד על שלו. הוא ראה שאל-קריף שתי, וחשש כנראה שהוא עלול להתפרע. לכן לא נתן לו לשתות. יעקב התרגז, ניגש לדלפק ותפס בקבוק ריק. הוא שבר אותו במכה אחת, כשהוא אוחז בצחא"ר. ראיתי שזה לא עסק ורצתי אחריו החוצה. הוא אדם גדול וחזק, אבל בשיכרותו התנדנד. תפסתי אותו חזק בזרועותי. איך שאני תופס אותו, איבד קצת את שיחיימיש' קלו והוא בעט בשולחן שעמד בחוץ והפיל אותו. „אם לא רוצה למכור בירה“, מילמל שוב, „שיסגור את הקפה!“

הרעש הזעיק, כנראה, שוב את ניידת המשטרה. הסמל ירד מהמכונית. הוא הכיר טוב מאד את יעקב, וידע עם מי יש לו עסק. הוא ניגש אלי ואמר לי: „ממון, אני לא רוצה לקחת אותו אתי קהרה הביתה.“

אמרתי לו: „אל תדאג, תשאיר אותו בידיים שלי, אני כבר אקח אותו הביתה.“

זכונית הפוכה עודנה בוערת מול סניף הבנק

נכנסנו לשום בית-הקפה, לא של מארוקאי ולא של רומני. הלכנו ישר לבית-הקפה הקי"ט של רוזיליו, שהוא בן-עירו של אלקריף.

★ ★ יעקב היה עצוב

נכנסנו לבית-הקפה. לא היה שם אף אחד, מלבד בעל בית-הקפה, אחיו ובחור רה בשם דחינה. ישבנו ליד שולחן עץ, מול דלת בית-השימוש של בית-הקפה. הזמנתי שני בקבוקי בירה והתחלנו לשתות. אלקריף היה עצוב מאד. הוא תמיד ככה; רע לו על הנשמה. הוא בא ארצה לפני שמונה שנים, ואין לו אף אחד כאן. השאיר את אמו הזקנה במראקש. כאן עבד בתור סבל בשוק הירקות תלפיות. בחור חזק מאד, סחב ארבעה-חמישה ארגזים על הכתףיים בבת אחת. הרחיח הרבה כסף. אבל מה? היתה לו מחלה אחת: השתיה. את כל מה שהרחיח, הוציא על שתיה ונשים. היה לו לב של זהב. כל ערב, כשהיה חוזר מעבודתו בשוק, היה מביא אתו סל מלא פירות וירקות, ומחלק אותם לילדים. שיקחו הביתה והיה מבוססים. כשהיה יושב בקפה, ומכר שלו עבר ברחוב, היה מיד מוזמין אותו שישתה אתו, על חשבוננו. 20-30 לירות הרחיח ביום — והכל הוציא. לפעם מים, כשהיה שיכור, היה משתולל ושובר דברים. אחרי יום היה בא למקום, מבקש סליחה על מה שעשה, ושואל כמה הנזק. כשאמרו לו שש לירות, היה משלם עשרים. כולם הכירו אותו, וכולם ידעו שהוא משתכר. אף אחד לא היה עושה לו שום דבר; אבל המשטרה היתה פעם אחרי פעם עוצרת אותו. לפעמים היו מכים אותו, לפעם מים אומרים למישהו שיקח אותו הביתה.

השוטר הג'ינג'י מתערב

בכך, ישבנו בקפה של רוזיליו כשי אלקריף עצוב מאד. הוא דיבר על האמא שלו. „אני רוצה לראות את אמא שלי“, אמר בקול חנוק מדמעות. בחדר שלו יש לו תמונה של אמא שלו; תמיד היה מסתכל עליה ויוצא להשתכר ולבכות. הוא ביקש מרוזיליו שינגן בשבילו תקליט ערבי עצוב, פרק אל חבייב — פרידת האוהבים.

יעקב קם ממקומו, ונכנס לבית-השימוש. ברגע זה בדיוק הופיעה ניידת של המשטרה. היא נעצרה בדיוק מול פתח בית-הקפה. ברחוב הזה אין מדרכה, לכן המכור נית יכולה ממש לחסום את הכניסה.

זאת לא היתה הניידת הראשונה, עם הסמל שראה אותנו אצל שיטריה ואמר לי לקחת את אלקריף הביתה. ליד הנהג ישב סמל שלא הכרתי מקודם; בפנים המכור נית ישבו איזה ששה-שבעה שוטרים. שוטר ג'ינג'י ירד מהאוטו ונכנס לבית-הקפה. אני מכיר אותו טוב. אני חושב שהוא רומני. הוא הכיר טוב את אלקריף, כי הוא בא ישר אלי ושאל: „איפה עקיבא?“

לא הספקתי לענות ואלקריף יצא מבית-השימוש. „בוא איתנו במכונית“, אמר השוטר. „תסלח לי“, ענה יעקב, „עשיתי משהו

וכך היה. לקחתי את יעקב בשקט ועובנו את המקום. הוא לא עשה שום בעיות והסכים ללכת הביתה. רק התחנן שאתן לו לשתות קודם בקבוק בירה. עברנו את כל רחוב סטאנטון, מן ההתחלה עד הסוף, ולא

רחוב יחיאל פינת החלוצ, אחרי ההסתערות על רחוב הרצל